

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
6 november 2013, nr. 201210976/1/A3, ECLI:NL:RVS:2013:1810
(mr. Troostwijk)

<http://uitspraken.rechtspraak.nl/inziendocument?id=ECLI:NL:RVS:2013:1810>

Verkeersboete wegens snelheidsovertreding, Wob-verzoek onderliggende documenten, dwangsom ex art. 4:17 en 4:18 Awb, ingebrekestelling, meerdere beslistermijnen, openstelling elektronische weg, kenbaarheid, Contact-pagina op de website van een overheidsorgaan, algemene en specifieke adresgegevens, verzending per faxbericht, bewijs van verzending, verzuimherstel.

[Awb art. 2:15 lid 1 en 4, 4:5, lid 1, 4:17, 4:18, Wob art. 6 lid 1]

Weigering om dwangsom vast te stellen vanwege niet tijdig beslissen op verzoek om openbaarmaking van aantal documenten die verband houden met oplegging van een boete. [Appellant] betoogt terecht dat de rechtbank ten onrechte niet is ingegaan op de gronden die hij ter zitting van de rechtbank heeft aangevoerd. Hij betoogt voorts terecht dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het ervoor moet worden gehouden dat hij geen ingebrekestelling heeft gestuurd.

*In navolging van de uitspraak van de Afdeling in zaak nr. 201108509/1/R4 (JB***) wordt overwogen dat de korpsbeheerder [appellant] een hersteltermijn had moeten bieden voor het langs reguliere wijze indienen van de ingebrekestelling. De volgende omstandigheden geven daartoe aanleiding. De korpsbeheerder heeft gereageerd op [appellant]s verzoek om informatie dat via hetzelfde faxnummer is ingediend als de ingebrekestelling. Daarbij heeft de korpsbeheerder niet kenbaar gemaakt dat de elektronische weg niet open staat en dat hij bij wijze van uitzondering heeft beslist op het verzoek dat langs die weg is ingediend. Daarnaast heeft de korpsbeheerder in strijd met artikel 2:15, vierde lid, van de Awb [appellant] niet zo spoedig mogelijk ervan in kennis gesteld dat de elektronische weg niet open staat voor het indienen van ingebrekestellingen. Hij heeft dit [appellant] bij ontvangst van de ingebrekestelling niet medegedeeld. Pas bij besluit van 20 januari 2012 heeft de korpsbeheerder hem medegedeeld dat de digitale weg voor het indienen van Wob-verzoeken en bezwaarschriften bij de politieregio niet openstaat en heeft hij hem verzocht zijn verzoeken op grond van de Wob per reguliere post in te dienen. Dat besluit is genomen naar aanleiding van een fax van [appellant] van 28 december 2011, waarbij hij de dwangsom vordert. Voorts was op de website van de politieregio niet duidelijk kenbaar dat het faxnummer niet open stond voor het sturen van een ingebrekestelling, nu dat slechts was vermeld bij het mailformulier op de website en niet bij het faxnummer dat op een andere pagina van de website was vermeld.*

[Appellant] betoogt terecht dat de korpsbeheerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat hij de ingebrekestelling niet heeft ontvangen. Hij heeft een verzendrapport overgelegd waaruit volgt dat hij op 11 november 2011 een faxbericht heeft verstuurd naar het faxnummer van de korpsbeheerder. Op dat rapport is bij "result" vermeld "OK". Verder heeft hij een factuur van UPC overgelegd waaruit volgt dat met dat faxnummer contact is geweest. [Appellant] heeft aldus aannemelijk gemaakt dat hij de ingebrekestelling naar de korpsbeheerder heeft verzonden. De korpsbeheerder heeft daarentegen slechts ontkend dat hij de ingebrekestelling heeft ontvangen, zonder dit met nader bewijs te staven. Dit is niet voldoende om aannemelijk te achten dat de korpsbeheerder de ingebrekestelling niet heeft ontvangen

Noot

1. Deze uitspraak bevestigt en integreert een aantal lijnen in de jurisprudentie over het elektronisch verkeer tussen burger en bestuursorgaan (artikel 2:15 Awb), gekoppeld aan de dwangsomverplichting bij overschrijding van beslistermijnen. Vandaar het belang ervan voor de algemene uitvoeringspraktijk. Een bijzonder element is de toespitsing op de voorliggende casus: een Wob-verzoek betreffende de onderliggende documenten (gegevens) met betrekking tot een opgelegde verkeersboete wegens snelheidsovertreding (Wahv).

Het gaat in deze uitspraak om de volgende rechtsvragen: (a) de fax als vorm van elektronisch verkeer (artikel 2:13), (b) bewijslast met betrekking tot een niet aangekomen fax, (c) de openstelling van de elektronische weg door het bestuursorgaan, het vereiste van kenbaarheid (artikel 2:15, eerste lid), (d) verplichte kennisgeving van weigering (artikel 2:15, vierde lid), (e) consequenties van het in behandeling nemen van fax-verzoek ondanks niet-openstelling, (f) verzuimherstel in geval van gebruik van een niet opengestelde elektronische weg (artikel 4:15), elektronische inzending ingebrekestelling (artikel 4:17, vierde lid, jo. 4:3a) en (g) de toepassing van de dwangsomvergoeding ingeval van “combinatie-besluiten”, gebaseerd op meerdere wettelijke grondslagen (artikel 4:17, eerste lid). Zie de bijzondere beslistermijn in artikel 6, eerste lid, van de Wob (vier weken na ontvangst verzoek).

2. Voor een goed begrip van de feiten is kennisneming van de uitspraak van de uitspraak waarvan hoger beroep van de Rechtbank Leeuwarden van 18 oktober 2012, LJN: BY2734 onmisbaar. Daaruit blijkt dat sprake was van een dubbel, bij fax van 7 oktober 2011 ingediend verzoek, zowel bij het OM als bij de politie Fryslân. In reactie op zijn verzoek ontving appelland van het OM (CVOM) bij besluit van 7 december 2011 het CJIB zaakoverzicht. Omdat het OM niet beschikte over de overigens verlangde stukken heeft het per gelijke datum de politie Fryslân verzocht de behandeling van het informatieverzoek over te nemen. Betrokkene is hiervan op de hoogte gesteld. Op 13 december 2011 heeft de korpsbeheerder in één besluit op beide informatieverzoeken beslist. Tegen dit besluit is door betrokkene niet opgekomen. De rechtbank heeft bevestigd dat het besluit van de korpsbeheerder van 13 december 2011 de beslissing op beide informatieverzoeken bevat. Tegen deze achtergrond is het verweer van de korpsbeheerder bij de Afdeling, niet alleen dat de ingebrekestelling prematuur zou zijn, maar ook dat op het verzoek om openbaarmaking is beslist met toepassing van de Wet politiegegevens, begrijpelijk. Zie wat de verhouding van de Wob en de Wpg c.a. betreft de uitspraak van de ABRvS van 5 december 2012, JB 2013/124 m.nt. dzz. Naar uit deze uitspraak blijkt, voelt de Afdeling met het oog op de vaststelling van een verschuldigde dwangsom (artikel 4:17, eerste lid), niet voor splitsing van een eventueel “combinatiebesluit”, al naargelang de grondslagen van de “deelbesluiten” en eventueel daarmee samenhangende verschillen in beslistermijnen.

3. Bij brief van 28 december 2011 heeft betrokkene van de politie Fryslân een dwangsom gevorderd wegens het niet tijdig nemen van een beslissing op zijn Wob-verzoek bij de politie Fryslân, in aansluiting op een per fax van 11 november 2011 ingestuurde ingebrekestelling (vgl. artikel 4:17, derde lid). Bij besluit van 20 januari 2012 heeft de korpsbeheerder deze dwangsomvergoeding geweigerd met het argument dat de digitale weg voor het indienen van Wob-verzoeken en bezwaarschriften bij de politieregio niet openstaat, zodat betrokkene zijn verzoeken per reguliere post had moeten insturen. Dit weigeringsbesluit is bevestigd bij

besluit op bezwaar van 15 maart 2012, waartegen beroep bij de rechtbank Leeuwarden is ingesteld. Van de zijde van de politieregio was het verweer als volgt. Betrokkene heeft zijn ingebrekestelling uitsluitend per fax ingestuurd, deze elektronische weg was echter uitgesloten, derhalve moet het ervoor worden gehouden dat geen ingebrekestelling heeft plaatsgevonden, zodat geen aanspraak op een dwangsom bestaat. De rechtbank ging hierin mee, haar oordeel echter beperkend tot de vraag of openstelling van de elektronische weg had plaatsgevonden, toegespitst op de toelichting op een mailformulier op een webpagina van de website www.politie.nl/Friesland (thans verwijderd). Aan de vermelding van het faxnummer onder de kop “Contact” op de openingspagina van deze website hechtte de rechtbank op het punt van de elektronische toegang geen zelfstandige betekenis, zij het dat, in navolging van de uitspraak van de ABRvS van 29 april 2008, JB 2008/130 en AB 2008, 202 m.nt. Stolk. (zie tevens ABRvS van 3 december 2008, JB 2009/15 m.nt. dzz.), nog wel is overwogen, dat uit deze algemene (tevens elektronische) adresvermelding op de eerste webpagina geen bestendig bestuurlijke praktijk kan worden afgeleid.

4. De Afdeling verklaart het hoger beroep gegrond omdat de rechtbank niet heeft onderkend dat de korpsbeheerder appellant, anders dan hem te doen stond, geen termijn voor verzuimherstel heeft geboden met het oog op het insturen van zijn ingebrekestelling langs de reguliere weg. Dit in aansluiting op haar eerdere rechtspraak, met name ABRvS van 26 september 2012, nr. ECLI:NL:RSV:2012:BX8302. Als relevante elementen voor dit oordeel noemt de Afdeling: (a) de ingebrekestelling is verzonden naar hetzelfde faxadres als eerder het Wob-verzoek; dat laatste is zonder bezwaar in behandeling genomen, (b) de korpsbeheerder heeft in strijd met artikel 2:15, vierde lid, appellant niet zo spoedig mogelijk geïnformeerd over de niet-openstelling van de elektronische weg, maar heeft zich hierop eerst beroepen na de ontvangst van de fax inzake een dwangsom wegens overschrijding van de beslistermijn en (c) op de website van de politieregio was niet duidelijk kenbaar dat het faxnummer niet open stond voor het sturen van een ingebrekestelling, in tegenstelling tot de gebruiksbeperking bij het mailformulier op een latere webpagina.

5. Dat faxverkeer tot het elektronisch bestuurlijk verkeer gerekend wordt, blijkt uit de toelichting op het wetsvoorstel Elektronisch bestuurlijk verkeer (Kamerstukken II 2001/02, 28483, nr. 3, p. 7. De in de wetsgeschiedenis voorgestane ruime uitleg van het wettelijke begrip elektronisch verkeer spoort echter maar matig met de gangbare betekenis van dit begrip, waarbij faxverkeer, vanwege de technische verschillen niet onbegrijpelijk, als een zelfstandige categorie van berichtenverkeer geldt. Dat misverstand deed zich ook bij de politieregio Fryslân voor. Op de adrespagina onder de kop “Contact”, de gebruikelijke ingang voor adresgegevens op overheidswebsites, was het algemene faxnummer vermeld. Daarbij was geen voorbehoud gemaakt voor per fax in te sturen Wob-verzoeken, ook niet op latere webpagina's. Wel vond “kanaalsturing” plaats met betrekking tot het e-mailverkeer, via gebruiksbeperkingen met betrekking tot een voorgeschreven mailformulier. Bij dit e-formulier was vermeld dat het niet voor Wob-verzoeken c.a. gebruikt kon worden, met andere woorden: dat de elektronische weg voor zover het ging om e-mailverkeer ex artikel 2:15, eerste lid, Awb niet voor dit type verzoeken was opengesteld.

6. De bijzondere positie van faxverkeer in relatie tot het overige elektronische berichtenverkeer blijkt ook uit deze uitspraak. De korpsbeheerder heeft primair betoogd de per fax ingestuurde ingebrekestelling niet ontvangen te hebben. Op dit punt past de Afdeling de in het bijzonder door de Centrale Raad van Beroep voor faxverkeer ontwikkelde bewijsregels toe. Het was primair aan betrokkene om zijn verzending van het bericht per fax te bewijzen. Dat deed hij via overlegging van een verzendrapport (“OK”) en een factuur van

de telecomprovider waaruit blijkt dat met het betreffende faxnummer contact is geweest. Hiermede was de verzending aannemelijk, terwijl de korpsbeheerder de niet-verzending (ontvangstrapport) niet met tegenbewijs kon staven. Op basis hiervan nam de Afdeling het vaststaan van de verzending per fax van de ingebrekestelling aan.

7. In de voorliggende casus doen zich twee, te onderscheiden, rechtsvragen voor. De eerste is wat in het licht van het vereiste van kenbare openstelling ex artikel 2:15, eerste lid, Awb, de betekenis is van een vermelding van elektronische adresgegevens (waaronder faxnummers) op de algemene adrespagina op de website van een overheidsorgaan, toegankelijk via de gestandaardiseerde aanduiding “Contact” op de bovenbalk van de eerste webpagina. Is het zo dat “elektronische gebruiksbeperkingen” op andere webpagina’s hieraan derogeren? De tweede rechtsvraag is of gebruiksbeperkingen met betrekking tot het elektronisch verkeer in strikte zin, die overduidelijk alleen op e-mailverkeer betrekking hebben, zonder meer mogen worden toegepast op het faxverkeer, waarvan het gebruik niet aan specifieke beperkingen is onderworpen.

8. Daarnaast roept deze uitspraak nog een derde vraag op. In de afgelopen periode heeft de Afdeling een aantal uitspraken gedaan met betrekking tot verzuimherstel in het kader van elektronisch verkeer. Uit de overwegingen van deze uitspraak (zie hiervoor punt 4) zou kunnen worden afgeleid, dat het bieden van verzuimherstel ex artikel 4:5, eerste lid, laatste zin, Awb geen “automatisme” kan zijn, maar afhankelijk is van de bijzondere omstandigheden van het geval, waaronder het niet informeren van betrokkene over de onjuiste inzending van de ingebrekestelling ex artikel 2:15, vierde lid. Is het de bedoeling van de Afdeling om met deze uitspraak een nieuwe koers uit te zetten, dan heeft dat belangrijke consequenties voor de rechtsbescherming, met name waar het gaat om het gebruik van e-mail uit een oogpunt van ontvankelijkheid.

9. Eerst echter iets over de achtergrond van deze casus. Uit de wetsgeschiedenis van de Wet elektronisch bestuurlijk verkeer (Stb. 2004, 214) blijkt, dat het vereiste van kenbare openstelling van de elektronische weg in artikel 2:15, eerste lid, Awb in het teken staat van een “ingroeschema”, toegesneden op een (spoedige) volledige digitalisering van het berichtenverkeer. “De elektronische bereikbaarheid kan zo dus stap voor stap worden uitgebouwd. Dat is ook nodig, omdat de organisatie en werkprocessen aan de kant van het bestuursorgaan telkens vooraf afdoende moeten worden gereed gemaakt voor het afhandelen van elektronisch verkeer. De ervaring leert dat daarover niet lichtvaardig moet worden gedacht” (Kamerstukken II 2001/02, 28483, nr. 3, p. 13; zie voorts p. 39). Inmiddels is sprake van een accentuering en versnelling van het beleid inzake realisering van een elektronische overheid. Zie in dit verband de Hervormingsagenda Rijksdienst, dienstverlenend, slagvaardig, kostenbewust, zoals aan de Tweede Kamer aangeboden door de minister voor wonen en rijksdienst bij brief van 22 mei 2013, Kamerstukken II 2012/13, 31490, nr. 119, en de Visiebrief digitale overheid 2017 van de minister van BZK van 23 mei 2013, Kamerstukken II 2012/13, 26643, nr. 280. Met het oog op de invoering van een “recht op elektronisch zaken doen” van burgers met de overheid is in de Visiebrief op dit punt zelfs een wijziging van de Awb in uitzicht gesteld. De dagen van artikel 2:15, eerste lid, Awb in de huidige vorm zijn derhalve geteld. Zie voorts de rapportages van de minister van BZK over de implementatie van de zgn. Webrichtlijnen, Kamerstukken II 2012/13, 26643, nrs. 260 en 283.

10. In de hiervoor opgenomen uitspraak haakt de Afdeling aan bij haar eerdere uitspraak van 26 september 2012, ECLI:NL:RVS:2012:BX8302. Deze uitspraak betreft de tijdige indiening van een zienswijze bij een ontwerp-bestemmingsplan. De betreffende passage luidt als volgt:

“De raad heeft niet kenbaar gemaakt dat de elektronische weg voor het indienen van zienswijzen is opengesteld, als bedoeld in artikel 2:15, eerste lid, van de Awb. Nu uit voornoemd e-mailbericht valt af te leiden dat daarmee wordt beoogd een zienswijze naar voren te brengen *en het is verzonden naar het officiële e-mailadres van het desbetreffende overheidslichaam* (curs. ann.), waar het binnen de termijn voor het naar voren brengen van zienswijzen is binnengekomen, had de raad aan (...) echter een herstelmogelijkheid dienen te bieden. Nu de raad (...) niet in de gelegenheid heeft gesteld bij wijze van verzuimherstel de langs elektronische weg ingediende zienswijze alsnog op niet elektronische wijze in te dienen, kan (...) redelijkerwijs niet worden verweten dat zij niet tijdig een zienswijze naar voren heeft gebracht.”

De verwijzing naar deze uitspraak illustreert dat de Afdeling uit een oogpunt van “kenbare openstelling” in de zin van artikel 2:15, eerste lid, Awb slechts beperkte betekenis wil hechten aan “officiële” adrespagina’s op de websites van overheidsorganen. In het licht van de onder het vorige punt weergegeven wetsgeschiedenis van de Webv en de functie van deze regeling als onderdeel van de lopende digitaliseringsprocessen meen ik dat de Afdeling hierin te terughoudend is. Een dergelijke adrespagina heeft een publieksfunctie. Bovendien wettigt die de veronderstelling dat deze waar het om elektronische bereikbaarheid betreft de voorzijde vormt van een achterliggend “elektronisch postkantoor”, dat wil zeggen dat deze (elektronische) bereikbaarheidsgegevens in lijn zijn met interne uitvoeringsprocessen. Wenst een bestuursorgaan zijn elektronische toegankelijkheid te beperken, dan ligt het voor de hand dit tevens, al was het maar via een doorverwijzing, op de algemene adrespagina te doen. Door de rechtsontwikkeling in de afgelopen jaren hebben de websites inmiddels een zodanig belangrijke functie gekregen, dat hieraan uit een oogpunt van het zorgvuldigheids- en het rechtszekerheidsbeginsel eisen gesteld kunnen en moeten worden. Want telkens blijkt weer dat daar waar de bestuursrechter ruimte laat, deze direct in de uitvoeringspraktijk wordt geclaimd en soms een betekenis krijgt waarvan het de vraag is of die bedoeld was. Terugkomend op de onder punt 6 gestelde rechtsvragen meen ik derhalve dat de Afdeling in deze uitspraak ten onrechte een gebruiksbeperking bij een webformulier laat prevaleren boven de mededeling van elektronische bereikbaarheid via de fax op basis van een vermelding van het faxadres op de algemene adrespagina van de website van de politie Fryslân. In het verlengde van de constatering dat in de uitvoeringspraktijk sprake is van betekenisverschillen bij het gebruik van het begrip elektronisch verkeer, resulterend in op de verschillende vormen van elektronisch verkeer (e-mail- en faxverkeer) afgestemde voorzieningen en toelichtingen, meen ik voorts dat het, anders dan de Afdeling doet, niet in de rede ligt om een specifiek op e-mailverkeer toegesneden gebruiksbeperking tevens op het faxverkeer van toepassing te achten.

11. Ging het in het voorgaande om de toelaatbaarheid van elektronisch verkeer in algemene zin, voor een goed begrip van deze uitspraak is het tevens van belang na te gaan wat de redenen van elektronische gebruiksbeperkingen kunnen zijn. In de voorliggende casus is uitdrukkelijk sprake van een institutioneel belang van de politie bij het (vooralsnog) afremmen van de digitalisering van aanvragen en verzoeken, met name van Wob-verzoeken c.a. Bij uitspraak van 15 juni 2005, JB 2005/230 m.nt. dzz. heeft de Afdeling de Wob toepasselijk geacht op het opvragen van informatie bij het Openbaar Ministerie met het oog op het aanvechten van een op basis van de Wahv opgelegde verkeersboete. Deze categorie Wob-verzoeken betreft de facto de facilitering van het op artikel 6 EVRM gebaseerde verdedigingsbeginsel van burgers die een opgelegde verkeersboete willen aanvechten en daartoe de onderliggende informatie behoeven. Zie in dit verband tevens de uitspraak van de ABRvS van 11 september 2013, JB 2013/204 m.nt. dzz. De hiervoor opgenomen uitspraak

betreft ook zo'n casus. Appellant kreeg een (kleine) verkeersboete opgelegd wegens snelheidsovertreding en kwam hier tegen op bij de officier van justitie. Parallel werd zowel bij het OM als de politie op grond van de Wob de daartoe benodigde informatie (bewijs overtreding) opgevraagd. Dit type verzoeken kan niet zomaar als "ruis" worden afgedaan, omdat de elektronische systemen van constatering en oplegging van verkeersboetes enkele zwakke(re) punten kennen, waaronder de vaststelling van de overtreding via camera's. Terwijl de oplegging en inning van verkeersboetes (via CJIB en CVOM) inmiddels tot de categorie massale uitvoeringsprocessen binnen de rijksdienst behoort, heeft de (elektronische) beschikbaarstelling van de onderliggende informatie aan betrokkenen (bewijs overtreding) hiermede geen gelijke tred gehouden (zie hierna). Vandaar de hoge werklust van politie en OM waar het gaat om op de "bewijslevering" toegesneden Wob-verzoeken. Daar komt bij dat deze "Wob-werklust" nog eens wordt gestimuleerd door allerlei bureautjes en advocatenkantoren die op internet hun diensten aanbieden. Een niet onbegrijpelijke ontwikkeling, gezien de sterke groei van het aantal opgelegde verkeersboetes alsook de toenemende hoogte van de opgelegde boetes. De politie heeft op deze ontwikkeling gereageerd met het opwerpen van drempels in de vorm van gebruiksbeperkingen met betrekking tot het elektronisch indienen van Wob-verzoeken c.a., dit om de aan deze informatieverzoeken verbonden werklust beheersbaar te houden. Wat we in deze uitspraak zien is de politie daartoe van de Afdeling in belangrijke mate de ruimte krijgt.

12. Inmiddels is de voorliggende uitspraak gedateerd in die zin, dat door de inwerkingtreding van de Politiewet 2012 (Stb. 2012, 315) inmiddels sprake is van één landelijk politiekorps (één bestuursorgaan) met regionale eenheden (artikel 25). Sindsdien kent de politie ook één website: www.politie.nl. Als onderdeel van de herstructurering is de Contact-pagina gewijzigd. Thans is hierop expliciet opgenomen dat verzoeken inzake de Wob schriftelijk moeten worden ingediend en wel bij nader aangegeven postadressen van de eenheden. De digitale bereikbaarheid is beperkt tot een drietal specifieke webformulieren (indienen van een klacht, contact met de wijkagent en aanmelding kort verblijf) en een algemeen contactformulier, dit laatste met de kanttekening dat het niet bedoeld is voor het aanvragen van een besluit. Voorts voorziet deze website in een specifieke pagina over de Wob, met inbegrip van een formulier voor het indienen van een dwangsomverzoek. Wat verkeersovertredingen betreft bevat deze website van enkele eenheden relevante informatie (beschikking, toelichting, foto en overzicht zaakgegevens). Voor het overige wordt verwezen naar een specifiek mijn-domein: www.mijnpolitie.nl.

13. Relevant in dit verband zijn de tevens op de website politie.nl opgenomen (hoe dien ik een Wob-verzoek in), door de korpschef ex artikel 27 van de Politiewet 2012 vastgestelde, ongedateerde, ook niet in de Staatscourant gepubliceerde, beheers-/beleidsregels met betrekking tot artikel 2:15 Awb, met name toegespitst op verzoeken om informatie op grond van de Wob en de Wpg, alsook hiermee samenhangende ingebrekestellingen wegens overschrijding van beslistermijnen. Dit regiem geldt sinds 1 januari 2013 met een overgangperiode tot 1 maart 2013. In de toelichting is het beleid verwoord met betrekking tot ongewenste, digitale Wob-verzoeken c.a. "Het besluit om een verzoek en/of ingebrekestelling niet in ontvangst te nemen, is een weigering op grond van artikel 2:15 van de Algemene wet bestuursrecht. Dit is een mededeling van feitelijke aard en geen besluit in de zin van de Algemene wet bestuursrecht (...). Er hoeft geen verzuimherstel geboden te worden, maar uit klantgerichtheid zal de verzoeker gewezen worden op de juiste contactinformatie door bij de mededeling een lijst met adressen mee te sturen waarop het bestuursorgaan wel bereikbaar is." De enige uitspraak waar de korpschef zich op beroept is de Afdelingsuitspraak van 3 december 2008, AB 2009, nr. 8, m.nt. Stolk en JB 2009/15 m.nt. dzz., waarvan het de vraag is

of de korpschef deze overeenkomstig de bedoeling uitlegt, nog afgezien van de betekenis ervan in relatie tot de verplichting tot het bieden van verzuimherstel. In het licht van deze passage in de toelichting op de beheers-/beleidsregeling zal de politie teleurgesteld zijn over de hiervoor opgenomen uitspraak van de Afdeling. Dat deze herziening behoeft is onmiskenbaar.

14. Naast de algemene website politie.nl is thans een mijn-domein in ontwikkeling: www.mijnpolitie.nl. Zie over de ontwikkeling van de mijn-domeinen als communicatievorm (berichtenbox) mijn noot bij de uitspraak van de CRvB van 6 augustus 2013, JB 2013/193. Bij mijnpolitie.nl gaat het om een bijzondere variant, waarbij een belangrijk accent ligt op de gepersonaliseerde beschikbaarstelling van documenten, met name betreffende verkeersovertredingen. Op deze voorziening kan elektronisch worden ingelogd via DigiD of een door de politie toegekend wachtwoord. Grondslag van beschikbaarstelling is de Wob. De eenheid Politie Fryslân behoort tot de voorhoede, want heeft de beschikbare documenten (geanonimiseerd, waar het gaat om persoonsgegevens) die behoren bij een opgelegde verkeersboete reeds op deze website geplaatst. Deze ontwikkeling roept echter een nieuwe rechtsvraag op. In het bijzonder de vraag of een dergelijke elektronische, actieve, echter gepersonaliseerde openbaarmaking, een vorm van openbaarmaking is waar artikel 7, tweede lid, aanhef en sub b, van de Wob op ziet, dat wil zeggen is aan te merken als informatie die reeds in een andere, voor de verzoeker gemakkelijk toegankelijke vorm voor het publiek beschikbaar is. Vooralsnog lijkt me dit niet het geval.

G. Overkleeft-Verburg